TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) NUTARTIS

2015 m. kovo 10 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnis — Prekių ženklai — Direktyva 2008/95/EB — 5 straipsnio 1 dalis — Sąvoka „trečioji šalis“ — Vėlesnio prekių ženklo savininkas“

Byloje C-491/14

dėl *Juzgado de lo Mercantil nº3 de Madrid* (Ispanija) 2014 m. kovo 26 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. lapkričio 5 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Rosa dels Vents Assessoria SL

prieš

U Hostels Albergues Juveniles SL

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič (pranešėjas), teisėjai A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas ir C. G. Fernlund,

generalinis advokatas M. Wathelet,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į išklausius generalinį advokatą priimtą sprendimą priimti sprendimą byloje motyvuota nutartimi pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnį,

priima šią

Nutartį

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, p. 25) 5 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Rosa dels Vents Assessoria SL* (toliau – *Rosa dels Vents*) ir *U Hostels Albergues Juveniles SL* (toliau – *U Hostels*) ginčą dėl ieškinio, kurį *Rosa dels Vents*, kaip prekių ženklų savininkė, pareiškė siekdama, kad *U Hostels* būtų uždrausta naudoti ir kad ji nebenaudotų jai priklausančio vėlesnio prekių ženklo.

* Proceso kalba: ispanų.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2008/95 4 straipsnyje numatyta:

„1. Prekių ženklas neregistruojamas arba, jeigu įregistruotas, jo registracija gali būti pripažinta negaliojančia:

a) jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ir paslaugos, kurioms jis yra taikomas arba registruojamas, yra tapačios prekėms arba paslaugoms, kurias apsaugo ankstesnis prekių ženklas;

b) jeigu dėl savo tapatumo ar panašumo į ankstesnį prekių ženklą arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, tapatumo ar panašumo yra galimybė suklaidinti dalį visuomenės, arba gali būti klaidingai susiejamas su ankstesniu prekių ženklu.

2. 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai“ reiškia:

a) <...> prekių ženklus, kurių paraiškos įregistruoti padavimo data yra ankstesnė už paraiškos įregistruoti kitą ženklą padavimo datą, <…>

<…>“

4 Šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo ar panašumo į jo prekių ženklą ir dėl šiuo ženklu ir žymeniu žymimų prekių arba paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti dėl žymens asocijavimosi su prekių ženklu.“

5 Minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jeigu valstybėje narėje ankstesnio prekių ženklo savininkas, kaip nurodyta 4 straipsnio 2 dalyje, nors apie tai ir žinodamas, 5 metus leido naudoti toje valstybėje narėje įregistruotą vėlesnį prekių ženklą, jis netenka teisės, remdamasis ankstesniu prekių ženklu, prašyti pripažinti vėlesnio prekių ženklo registraciją negaliojančia arba prieštarauti vėlesniam prekių ženklo naudojimui prekių ar paslaugų, kurioms šis prekių ženklas iki tol buvo naudojamas, ženklinimui, išskyrus atvejus, kada vėlesnio prekių ženklo registracija buvo naudojamasi nesąžiningai.“

6 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1) 8 straipsnyje nurodyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

a) jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ar paslaugos, kurioms prašoma jį įregistruoti, yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas;

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai“ reiškia:

a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, <…>

<…>“

7 Šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Bendrijos prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti:

a) bet kokį žymenį, tapatų Bendrijos prekių ženklui, kuriuo ženklinamos prekės ar paslaugos yra tapačios toms prekėms ar paslaugoms, kurioms Bendrijos prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo Bendrijos prekių ženklui ar panašumo į jį ir dėl Bendrijos prekių ženklu ir tuo žymeniu ženklinamų prekių ar paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė bus suklaidinta; tikimybė suklaidinti apima galimybę susieti žymenį su prekių ženklu;

<…>“

8 Minėto reglamento 53 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Padavus prašymą [Vidaus rinkos derinimo] tarnybai [prekių ženklams ir pramoniniam dizainui (VRDT)] arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, Bendrijos prekių ženklo įregistravimas paskelbiamas negaliojančiu:

a) jeigu yra 8 straipsnio 2 dalyje minėtas ankstesnis prekių ženklas ir tenkinamos to straipsnio 1 arba 5 dalyje keliamos sąlygos;

<…>“

9 To paties reglamento 54 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Jeigu Bendrijos prekių ženklo savininkas, nors apie tai ir žinodamas, penkerius metus iš eilės neprieštaravo dėl vėlesnio prekių ženklo naudojimo Bendrijoje, jis netenka teisės, remdamasis ankstesniu ženklu, prašyti paskelbti vėlesnio prekių ženklo įregistravimą negaliojančiu arba paduoti protestą prieš prekių ar paslaugų, kurioms vėlesnis prekių ženklas buvo naudojamas, žymėjimą juo, išskyrus atvejus, kai paraiška registruoti vėlesnį Bendrijos prekių ženklą buvo paduota nesąžiningai.“

Ispanijos teisė

10 Pagal 2001 m. gruodžio 7 d. Prekių ženklų įstatymo Nr. 17/2001 (*Ley 17/2001 de Marcas*; BOE, Nr. 294, 2001 m. gruodžio 8 d., toliau – Prekių ženklų įstatymas) 34 straipsnio 2 dalį:

„Įregistruoto prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti:

a) žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) žymenį, kai dėl savo tapatumo prekių ženklui ar panašumo į jį ir dėl prekių ar paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė bus suklaidinta; tikimybė suklaidinti apima galimybę susieti žymenį su prekių ženklu.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

11 2013 m. kovo 20 d. *Rosa dels Vents* pareiškė *Juzgado de lo Mercantil nº3 de Madrid* ieškinį *U Hostels*, siekdama, kad *U Hostels* būtų uždrausta naudoti žodinį ir vaizdinį nacionalinį prekių ženklą Nr. 3058294, kuriame vaizduojamas stilizuotas žodinis žymuo „uh“, kurio savininkė yra *U Hostels*, ir kad pastaroji jo nebenaudotų. Naudodama minėtą prekių ženklą *U Hostels* pažeidžia *Rosa dels Vents* teises, kurias šiai suteikia du ankstesni jai priklausantys prekių ženklai, t. y. žodiniai ir vaizdiniai prekių ženklai Nr. 3049232 ir 3049402.

12 Pagrindinėje byloje pateiktame atsakyme į ieškinį *U Hostels* pažymi, kad *Rosa dels Vents* neprašė minėto nacionalinio prekių ženklo Nr. 3058294 (toliau – vėlesnis prekių ženklas) registracijos pripažinti negaliojančia. Todėl ji reikalavo atmesti ieškinį.

13 *Juzgado de lo Mercantil nº3 de Madrid* konstatuoja, kad, remiantis *Tribunal Supremo* praktika, ieškinys, kuriuo prekių ženklo savininkas prieštarauja tam, kad trečioji šalis naudotų vėlesnį jai priklausantį prekių ženklą, negali būti priimtas nagrinėti, jeigu nepateiktas ieškinys dėl šio vėlesnio prekių ženklo registracijos pripažinimo negaliojančia.

14 Tačiau ši teismo praktika, iš esmės grindžiama imuniteto dėl registracijos, o ne prioriteto principu, neatitinka Teisingumo Teismo praktikos, kuri grindžiama prioriteto principu, kai susiduriama su tokiomis situacijomis, kai Bendrijos prekių ženklo savininkas prieštarauja tam, kad trečioji šalis naudotų jai priklausantį vėlesnį Bendrijos prekių ženklą. Iš tikrųjų Sprendime *Fédération Cynologique Internationale* (C-561/11, EU:C:2013:91) Teisingumo Teismas, atsakydamas į *Juzgado de lo Mercantil nº1 de Alicante y nº1 de Marca Comunitaria* pateiktą prejudicinį klausimą, nurodė, kad Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad Bendrijos prekių ženklo savininko

išimtinė teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims prekybos veikloje naudoti jo ženklui tapačius arba į jį panašius žymenis apima trečiąją šalį, kuri yra vėlesnio Bendrijos prekių ženklo savininkė, nereikalaujant, kad prieš tai šio vėlesnio prekių ženklo registracija būtų pripažinta negaliojančia.

15 *Juzgado de lo Mercantil nº3 de Madrid* kyla klausimas, ar tokį Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalies aiškinimą reikia taikyti Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 daliai. Jis nurodo, kad nors pastarosios nuostatos tekstas iš esmės atitinka pirmosios nuostatos tekstą, tai nebūtinai reiškia, kad Sprendime *Fédération Cynologique Internationale* (EU:C:2013:91) Teisingumo Teismo pateiktas pirmosios nuostatos išaiškinimas pagal analogiją taikytinas antrajai nuostatai.

16 Be kita ko, minėtas teismas paaiškino, kad Prekių ženklų įstatymo 34 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta formuluotė „uždrausti trečiosioms šalims“ (*prohibir que los terceros*), kuri ne visai atitinka Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalyje vartojamą formuluotę „uždrausti visoms trečiosioms šalims“ (*prohibir a cualquier tercero*). Taigi dėl minėtos nacionalinės teisės nuostatos Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalis buvo nevisiškai įgyvendinta, todėl kyla klausimas dėl šią direktyvą atitinkančio jos aiškinimo.

17 Šiomis aplinkybėmis *Juzgado de lo Mercantil nº3 de Madrid* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Direktyvos 2008/95] 5 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad išimtinė prekių ženklo savininko teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims naudoti prekybos veikloje jo prekių ženklui tapačius arba į jį panašius žymenis gali būti nukreipta ir prieš vėlesnio prekių ženklo savininką, nereikalaujant, kad prieš tai šio vėlesnio prekių ženklo registracija būtų pripažinta negaliojančia?“

Dėl prejudicinio klausimo

18 Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsniu, jeigu atsakymą į pateiktą prejudicinį klausimą galima aiškiai nustatyti iš teismo praktikos, Teisingumo Teismas, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo siūlymu ir išklausęs generalinį advokatą, bet kada gali nuspręsti priimti sprendimą motyvuota nutartimi.

19 Ši nuostata taikytina nagrinėjant šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

20 Sprendime *Fédération Cynologique Internationale* (EU:C:2013:91) Teisingumo Teismas konstatavo, kad Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad Bendrijos prekių ženklo savininko išimtinė teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims prekybos veikloje naudoti jo ženklui tapačius arba į jį panašius žymenis apima trečiąją šalį, kuri yra vėlesnio Bendrijos prekių ženklo savininkė, nereikalaujant, kad prieš tai šio vėlesnio prekių ženklo registracija būtų pripažinta negaliojančia.

21 Tokį aiškinimą Teisingumo Teismas grindė šiais argumentais:

„33 Visų pirma svarbu nurodyti, kad [Reglamento Nr. 207/2009] 9 straipsnio 1 dalyje neskirstoma pagal tai, ar trečioji šalis yra Bendrijos prekių ženklo savininkė, ar ne. Taigi šia nuostata Bendrijos prekių ženklo savininkui suteikiama išimtinė teisė, kuria remdamasis jis gali uždrausti visoms „trečiosioms šalis“ be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti žymenis, galinčius pakenkti jo prekių ženklui <…>

34 Toliau reikia atsižvelgti į [šio] reglamento 54 straipsnį, susijusį su apribojimais dėl neprieštaravimo, pagal kurį, „jeigu Bendrijos prekių ženklo savininkas <...> penkerius metus iš eilės neprieštaravo dėl vėlesnio [Bendrijos] prekių ženklo naudojimo, jis netenka teisės <...> prašyti paskelbti vėlesnio prekių ženklo įregistravimą negaliojančiu arba paduoti protestą [dėl jo naudojimo] <...>“

35 Iš šios nuostatos formuluotės matyti, kad tol, kol netaikomi apribojimai dėl neprieštaravimo, Bendrijos prekių ženklo savininkas gali prašyti VRDT pripažinti vėlesnio Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia ir prieštarauti jo naudojimui pateikdamas ieškinį dėl teisių pažeidimo Bendrijos prekių ženklų teismuose.

36 Galiausiai reikia pažymėti, kad nei [Reglamento Nr. 207/2009] 12 straipsnyje, kuris susijęs su Bendrijos prekių ženklo veikimo apribojimu, nei jokioje kitoje šio reglamento nuostatoje nenumatytas trečiajai šaliai, kuri yra vėlesnio Bendrijos prekių ženklo savininkė, palankus aiškus Bendrijos prekių ženklo savininko išimtinės teisės ribojimas.

37 Taigi iš [šio] reglamento 9 straipsnio 1 dalies formuluotės ir bendros šio reglamento struktūros matyti, kad Bendrijos prekių ženklo savininkas turi galėti uždrausti vėlesnio Bendrijos prekių ženklo savininkui naudoti šį vėlesnį prekių ženklą.

38 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad vėlesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas taip pat turi išimtinę teisę pagal [minėto] reglamento 9 straipsnio 1 dalį.

39 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad <...> [Reglamento Nr. 207/2009] nuostatos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į prioriteto principą, pagal kurį ankstesnis Bendrijos prekių ženklas turi pirmenybę vėlesnio Bendrijos prekių ženklo atžvilgiu <…>

40 Iš tikrųjų, be kita ko, iš [šio] reglamento 8 straipsnio 1 dalies ir 53 straipsnio 1 dalies matyti, kad, kilus ginčui dėl dviejų prekių ženklų, preziumuojama, kad tas prekių ženklas, kuris buvo įregistruotas pirmas, sąlygas Bendrijos apsaugai gauti atitiko anksčiau nei tas, kuris buvo įregistruotas antras.

<…>

49 Be kita ko, pažymėtina būtinybė apsaugoti esminę prekių ženklo funkciją – užtikrinti vartotojams prekių kilmę (Sprendimo *Arsenal Football Club*, C-206/01, EU:C:2002:651, 51 punktas).

50 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas jau ne kartą nurodė, kad [Reglamento Nr. 207/2009] 9 straipsnio 1 dalyje numatyta išimtinė teisė buvo įtvirtinta siekiant suteikti prekių ženklo savininkui galimybę apginti savo, kaip prekių ženklo savininko, specifinius interesus, t. y. užtikrinti, kad prekių ženklas atliktų savo funkcijas (žr. Sprendimo *Google France ir Google*, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 75 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

51 Taigi <...>, jeigu ankstesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas, norėdamas uždrausti trečiajai šaliai naudoti žymenį, galintį pakenkti jo prekių ženklo funkcijoms, turėtų palaukti, kol vėlesnio Bendrijos prekių ženklo, kurio savininkė yra minėta trečioji šalis, registracija bus pripažinta negaliojančia, gerokai susilpnėtų [šio] reglamento 9 straipsnio 1 dalimi jam suteikiama apsauga.“

22 Šie argumentai, susiję su Bendrijos prekių ženklo suteikiamos išimtinės teisės apimtimi, svarbūs aiškinant valstybėje narėje ir Beniliukso intelektinės nuosavybės tarnyboje įregistruotų prekių ženklų arba prekių ženklų, kurie yra valstybėje narėje galiojančios tarptautinės registracijos dalykas, suteikiamos išimtinės teisės apimtį, kaip tai numatyta Direktyvoje 2008/95.

23 Visų pirma, kaip ir Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 1 dalimi, Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalimi registruoto prekių ženklo savininkui suteikiama išimtinė teisė ir galimybė uždrausti „visoms trečiosioms šalims“ be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti žymenis, galinčius pakenkti jo prekių ženklui. Šiuo klausimu pažymėtina, kad šiose nuostatose neišskiriama, ar trečiosios šalys yra prekių ženklo savininkės, ar ne.

24 Tokios nacionalinės teisės nuostatos, kaip Prekių ženklų įstatymo 34 straipsnio 2 dalis, kurioje, pažodžiui nekartojant Direktyvos 2008/95 ar Reglamento Nr. 207/2009 nuostatos dėl draudimo „visoms trečiosioms šalims“ prekybos veikloje naudoti žymenis, galinčius pakenkti registruotam prekių ženklui, be tokio prekių ženklo savininko sutikimo, toks naudojimas draudžiamas „trečiosioms šalims“, formuluotė turi būti laikoma analogiška nagrinėjamiems Europos Sąjungos teisės aktams. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi taikyti Prekių ženklų įstatymo 34 straipsnio 2 dalį, atitinkančią Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalį, kurios išaiškinimą pateikė Teisingumo Teismas.

25 Tiek Reglamento Nr. 207/2009 54 straipsnyje, tiek Direktyvos 2008/95 9 straipsnyje numatyta, kad „jeigu <...> ankstesnio prekių ženklo savininkas <...> penkerius metus leido naudoti toje valstybėje narėje įregistruotą vėlesnį prekių ženklą, jis netenka teisės <...> prašyti pripažinti vėlesnio prekių ženklo registraciją negaliojančia arba prieštarauti vėlesnio prekių ženklo naudojimui“. Iš šios nuostatos formuluotės matyti, kad kol netaikomi apribojimai dėl neprieštaravimo, prekių ženklo savininkas gali prašyti pripažinti vėlesnio prekių ženklo registraciją negaliojančia ir prieštarauti jo naudojimui pareikšdamas ieškinį dėl teisių pažeidimo.

26 Galiausiai reikia patikslinti, kad, kaip ir Reglamente Nr. 207/2009, nė vienoje Direktyvos 2008/95 nuostatoje nenumatytas trečiajai šaliai, kuri yra vėlesnio prekių ženklo savininkė, palankus aiškus prekių ženklo savininko išimtinės teisės ribojimas.

27 Taigi iš Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalies formuluotės ir bendros jos struktūros matyti, kad joje numatytomis sąlygomis prekių ženklo savininkas turi galėti uždrausti vėlesnio prekių ženklo savininkui naudotis šiuo vėlesniu prekių ženklu.

28 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad vėlesnio prekių ženklo savininkas taip pat turi išimtinę teisę pagal Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą taisyklę.

29 Iš tikrųjų, dėl tokių pačių kaip ir Sprendimo *Fédération Cynologique Internationale* (EU:C:2013:91) 39 ir 40 punktuose išdėstytų priežasčių Direktyvos 2008/95 nuostatos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į prioriteto principą, pagal kurį ankstesnis prekių ženklas turi pirmenybę vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu, nes, visų pirma, iš Direktyvos 2008/95 4 straipsnio 1 dalies matyti, kad, kilus ginčui dėl prekių ženklų, preziumuojama, kad tas prekių ženklas, kuris buvo įregistruotas pirmas, apsaugos suteikimo sąlygas atitiko anksčiau nei tas, kuris buvo įregistruotas antras.

30 Be to, Sprendimo *Fédération Cynologique Internationale* (EU:C:2013:91) 49–51 punktuose išdėstyti argumentai *mutatis mutandis* taip pat taikytini Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 daliai.

31 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į pateiktą prejudicinį klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2008/95 5 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad prekių ženklo savininko išimtinė teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims prekybos veikloje naudoti jo prekių ženklui tapačius arba į jį panašius žymenis gali būti nukreipta prieš trečiąją šalį, kuri yra vėlesnio prekių ženklo savininkė, nereikalaujant, kad prieš tai šio vėlesnio prekių ženklo registracija būtų pripažinta negaliojančia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

32 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 5 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad prekių ženklo savininko išimtinė teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims prekybos veikloje

naudoti jo prekių ženklui tapačius arba į jį panašius žymenis gali būti nukreipta prieš trečiąją šalį, kuri yra vėlesnio prekių ženklo savininkė, nereikalaujant, kad prieš tai šio vėlesnio prekių ženklo registracija būtų pripažinta negaliojančia.

Parašai.